



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Čestmíra Dudy a soudců JUDr. Danuše Teschlerové a JUDr. Vladislava Topiarze ve veřejném zasedání konaném dne 21. října 2016 **odvolání obžalovaných 1/ Jana D., nar. xxx, 2/ Pavla M., nar. xxx, 3/ Markéty M., nar. xxx, a 4/ státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Opavě** proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 3.8.2015 sp. zn. 27 T 48/2015 a rozhodl *t a k t o* :

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.řádu se k odvolání státní zástupkyně v napadeném rozsudku **z r u š u j í** výroky o trestech ohledně všech obžalovaných.

S přihlédnutím k ust. § 259 odst. 3 tr.řádu se obžalovaní **n o v ě** odsuzují:

Obžalovaný

J a n D .,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, adresa pro doručování xxx,

podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na dobu 3 (tří) let.

Obžalovaný

P a v e l M.,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, t.č. bytem xxx,

podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na dobu 3 (tří) let.

Obžalovaná

M a r k é t a M . ,

nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, t.č. bytem xxx a,

podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na dobu 3 (tří) let.

Obžalovaný

M a r t i n S . ,

nar. xxx v xxx, bytem xxx,

podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků

a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na dobu 3 (tří) let.

Jinak zůstává napadený rozsudek n e z m ě n ě n .

II.

Podle § 256 tr.řádu se odvolání obžalovaných Jana D., Pavla M. a Markéty M. z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresního soudu byli obžalovaní Jan D., Pavel M., Markéta M. a Martin S. uznáni vinnými zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Odsouzení byli podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku obžalovaní Jan D. a Pavel M. každý k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a obžalovaní Markéta M. a Martin S. každý k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a 6 měsíců. Podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku byl každému z obžalovaných výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří let.

Podle skutkových zjištění okresního soudu obžalovaní dne 24. 1. 2015 v době od 08.35 hodin do 08.42 hodin v xxx na xxx ulici na základě předchozí domluvy, s cílem usvědčit poškozeného Marka S. z krádeže, tohoto sledovali v místě bydliště a následně za ním přijeli osobními vozidly na parkoviště prodejny Penny Market, a poté, co se jmenovaný poškozený dopustil v prodejně drobné krádeže, ho na parkovišti před prodejnou obžalovaní Pavel M. a Martin S. uchopili za ruce a za doprovodu opakovaných úderů do obličeje a hlavy poškozeného odvedli do kanceláře vedoucí prodejny, kde obžalovaní Pavel M. a Martin S., v přítomnosti spoluobžalovaných Jana D. a Markéty M., jmenovaného poškozeného opětovně napadli údery rukou do hlavy a těla se záměrem přinutit ho k přiznání, že odcizil větší množství zboží tak, aby s ohledem na výši způsobené škody mohl být následně postižen za trestný čin, nikoli přestupek a za

tímto účelem přinesli nebo nechali přinést z prodejní plochy do kanceláře vedoucí další láhve alkoholu, které pak obžalovaný Jan D. zapsal do protokolu, který o krádeži v kanceláři, v přítomnosti všech jmenovaných, sepsal, a to přesto, že tento alkohol poškozený Marek S. objektivně neodcizil, přičemž mu vyhrožovali, a to zejména obžalovaná Markéta M., ublížením na zdraví v souvislosti s jeho případným oznámením incidentu příslušným orgánům, a navíc mu vyhrožovali i vypálením bytu, přejetím na přechodu a případnou fyzickou likvidací.

Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě obžalovaní Jan D., Pavel M. a Markéta M. odvolání, která zaměřili do výroků o vině i trestu. Odvolání podala rovněž státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Opavě, a to v neprospěch jak všech tří jmenovaných obžalovaných, tak i obžalovaného Martina S. a zaměřila je do výroku o trestu.

Obžalovaní Jan D. a Markéta M. písemně odůvodnili svá odvolání prostřednictvím obhájeky Mgr. Romany Mrózkové, která až do vyhlášení napadeného rozsudku zastupovala oba dva obžalované, kdy především projevili nesouhlas s tím, že byli uznáni vinnými spácháním zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, kdy okresnímu soudu vytkli hodnocení provedených důkazů a přijetí právního závěru. Nesouhlasí s tím, jak soud I. stupně hodnotil zejména věrohodnost výpovědi poškozeného S. a pouze obecně konstatoval, že výpověďmi slyšených svědků byla jejich obhajoba vyvrácena a neuvedl přesně, čím a jak měli být ze zločinu vydírání usvědčeni. Nálezací soud nesprávně vyhodnotil výpověď poškozeného S. jako věrohodnou, avšak tento názor okresního soudu dle jejich názoru neobstojí proto, že pokud by měly být všechny důkazy hodnoceny objektivně, musel by dojít k závěru, že právě poškozený S. není hodnověrným svědkem s ohledem na jeho morální profil, trestní minulost a postoj k projednávané věci, kdy ani u hlavního líčení neprojevil lítost nad svým jednáním a nemá snahu své jednání napravit. Za těchto okolností byla dle jejich názoru porušena soudem zásada „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“, kdy nejen uvěřil výpovědi poškozeného, ale tomu dále přizpůsobil a účelově vyhodnotil, jak výsledky kamerového systému, tak výpovědi strážníků policie. Obžalovaný Jan D. se ohradil proti závěrům soudu I. stupně, že vyhotovil protokol o odcizeném zboží a tím se taktéž měl stát pachatelem trestného činu vydírání, pouze plnil uložené povinnosti při výkonu své práce. Protokol vyhotovil na základě pokynů nadřízeného, poškozený ho nepodepisoval, ani ho k tomu nijak nenutil. Obžalovaná Markéta M. pak nesouhlasila s tím, že měla vůči poškozenému pronést vyhrůžky, které u něj mohly vzbudit dojem nebezpečí a vyvolat strach, neboť poškozený si byl vědom toho, že porušuje zákon a skutečnosti, že byl při krádeži zadržen, využil k tomu, aby obžalované obvinil z protiprávního jednání. V žádném případě se s nikým nedohodli na tom, že poškozeného budou k něčemu nutit nebo mu budou vyhrožovat, případně zinscenují celý případ tak, že mu zapíší větší množství zboží, než bylo skutečně odcizeno. Soud I. stupně dle jejich názoru účelově vyhodnotil výpovědi některých svědků jako H. a H., kdy z jejich výpovědí dovodil, že zásah ze strany obžalovaných byl násilný a překročil hranice běžného jednání členů bezpečnostní agentury. Jejich podíl na celé záležitosti okresní soud dovodil z toho, že

zásah ze strany obžalovaných byl násilný a překročil hranice běžného jednání členů bezpečnostní agentury. Dále namítli, že jejich podíl na celé záležitosti soud I. stupně vyhodnotil toliko na str. 17 napadeného rozsudku, a to v té souvislosti, že měli být přítomni tomu, jak spoluobžalovaní poškozeného opětovně napadli údery do hlavy a těla se závěrem přinutit ho k přiznání, že odcizil větší množství zboží. Obžalovaní uvedli, že jejich jednání nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání, nemohou být tedy uznáni vinnými a naopak poukázali na to, že soud I. stupně nepostupoval v souladu se základními zásadami trestního řízení. Dále se obžalovaní vyjádřili k odvolání státní zástupkyně, kdy uvedli, že v žádném případě nesouhlasí s tím, aby jim byl uložen ještě další trest, svého postavení v zaměstnání nezneužili, jejich pracovní hodnocení vždy bylo a je kladné, práci vykonávají dle svěřených úkolů, nikdy nebyli soudně trestáni a vedou řádný život. Nadále pracují v oblasti ochrany majetku a osob a uložení trestu zákazu činnosti by považovali za diskriminační a protiúčelové. Poté navrhli, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, obžaloby je zprostil, případně věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Ve veřejném zasedání nově zmocněná obhájkyň obžalované Markéty M. odkázala na písemné znění odvolání založeného ve spise a doplnila stanovisko obžalované v tom směru, že počet zúčastněných osob na celé akci byl daleko větší, kdy řada z nich, které jsou ve vyšších řídicích funkcích, nebyla za uvedené jednání nijak postižena a trestně stíhána. Její účast na celé záležitosti byla minimální, kdy toliko pomohla sledovat osobu obžalovaného a odhalit krádež. Na jeho zadržení se nepodílela, nic o celé záležitosti předem nevěděla. Pokládá za zcela přirozenou reakci toho, kdo byl odhalen jako člověk, který se prakticky živí tím, že krade v supermarketech, že se snaží z této situace vyvinut tím, že obviní osoby, které jej odhalily.

Obžalovaný Pavel M. v písemném odůvodnění odvolání vypracovaném jeho obhájcem rovněž soudu I. stupně vytkl, že nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a následně přijal nesprávný závěr. Především nesouhlasí s tvrzením nalézacího soudu na str. 17 napadeného rozsudku, dle něhož všichni obžalovaní na základě předchozí dohody sledovali poškozeného v místě bydliště a následně za ním jeli osobními vozidly na parkoviště Penny Marketu s cílem usvědčit ho z krádeže. V rozsudku však není vůbec uvedeno, ani doloženo, kteří obžalovaní měli poškozeného sledovat z místa bydliště. V řízení nebylo ani prokázáno, že by cílem obžalovaných bylo usvědčit poškozeného z krádeže. O tomto je známo, že opakovaně odcizuje zboží v prodejnách, což i sám uvedl, když sdělil, že byl opakovaně za toto jednání projednáván pro přestupek, a proto mu obžalovaní chtěli, kdyby se o to znovu pokusil, v takovém jednání zabránit. Když obžalovaná M. zjistila, že v tomto konkrétním případě odcizil zboží, obžalovaní jej zadrželi a zavolali policii. Zásah proti poškozenému byl proveden v souladu s ust. § 76 odst. 2 tr. řádu, když byl bezprostředně po spáchání činu zadržen. Poté bylo nutno zabránit útěku poškozeného, neboť tento na výzvu, aby se vrátil do prodejny, nereagoval, bránil se a útočil, šlo o osobu nebezpečnou, což potvrdil i svědek K. Soud nesprávně vyhodnotil výpověď poškozeného S., když mu uvěřil. Pokud by provedené důkazy hodnotil objektivně, musel by dospět k závěru, že právě on věrohodným svědkem není, a

to s ohledem na jeho morální profil, trestní minulost, postoj k projednávané věci, skutečnost, že nad svým jednáním neprojevil žádnou lítost. Zejména v případech, je – li svědek současně poškozeným, měl by soud jeho výpověď hodnotit s ohledem na to, že má většinou zájem na výsledku trestního řízení, a proto by zde měly být i důkazy, které jeho výpověď potvrzují. V tomto směru soud porušil zásadu „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“. Toto je zejména patrné z líčení poškozeného jakému byl vystaven násilí, když byl veden zpět do prodejny. Jeho tvrzení však nebylo podpořeno žádným dalším důkazem, když i svědkové H. a H. pouze hovoří, že viděli pohyby rukou ale žádnou ránu, která by na poškozeného dopadla. Oba svědkové pouze viděli, že byl poškozený odváděn zpět do prodejny. Ani z kamerového záznamu není patrné, že by se obžalovaný, zejména on a S. dopustili ve vztahu k poškozenému násilností. V tomto směru soud pominul svědkyni Ludmilu V., která po zhlédnutí záznamu uvedla, že z tohoto nelze zjistit, k čemu konkrétně před prodejnou Penny Marketu došlo. Nebyl zohledněn ani záznam lékařské pohotovostní služby a lékařská zpráva, která uvádí, že vyjma drobné oděrky na vnitřní straně horního rtu a mírné poklepové bolestivosti hlavy, objektivně bez otoku a hematomu, nebyla u poškozeného zjištěna žádná zranění odpovídající jeho popisu napadení. Svědkyně S., L. a B. potvrdily, že zásah nevypadal agresivně, zákazníci jej neviděli, poškozeného pouze vedli a neviděly, že by ho někdo bil. I s ohledem na to, že již při zadržení, které odpovídalo ust. § 76 odst. 2 tr. řádu, poškozený vyhrožoval obžalovaným, že na ně podá trestní oznámení, je možné, že vše zdramatizoval, když je zřejmé, že obžalované znal již ze svých dřívějších krádeží. Vůbec pak nebyla prokázána příčinná souvislost mezi údajným napadením poškozeného a jeho nucením k přiznání, že odcizil větší množství zboží, aby byl postižen za trestný čin. Neodpovídá tomu ani časová souvislost. Dle obžalovaného Pavla M. u něj nebyl vůbec prokázán úmysl donutit poškozeného k nějakému jednání, což je znakem trestného činu vydírání. I když by soud vzal za prokázáno, že došlo k nějaké potyčce, z provedených důkazů vůbec nevyplývá, že by šlo o násilí sloužící jako prostředek k nátlaku na poškozeného, přesto tuto skutečnost nalézací soud tvrdí. Vůbec také nebylo prokázáno, že by přinesl nebo nechal přinést láhve alkoholu, jak tvrdí napadený rozsudek nebo, že o nějakém nošení alkoholu věděl. I poškozený sám uvedl, že v místnosti byl velký chaos a o tomto nevěděl. Nesouhlasí s tím, jak soud I. stupně hodnotil provedené důkazy, a to zejména výpovědi svědků, kdy pouze obecně konstatoval, že obhajoba obžalovaných byla vyvrácena výpověďmi svědků. Zásadně také nesouhlasí s návrhem státní zástupkyně, který učinila ve svém odvolání, aby obžalovaným byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce v oblasti ochrany osob a majetku, kdy se domnívá, že samotné projednání tohoto případu bylo pro něj dostatečným poučením a zasáhlo do jeho profesního i soukromého života takovým způsobem, že již více trestán být nemůže. Práci v tomto oboru vykonává řadu let, neměl a nemá žádné problémy, tato práce je pro něj zdrojem obživy, je v ní velmi dobře hodnocen. Poté navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, obžaloby jej zprostil, případně věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Opavě se v odůvodnění svého odvolání ztotožnila s výrokem o vině obžalovaných a uložením trestů odnětí svobody s podmíněným odkladem, jak vyslovil soud I. stupně v napadeném rozsudku.

Za zásadní nedostatek však pokládá neuložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku, kdy tento návrh byl již vysloven v hlavním líčení, avšak nalézací soud jej neakceptoval s poukazem na bezúhonnost obžalovaných a jejich pracovní hodnocení, kdy uložení tohoto trestu, v důsledku něhož by přišli o zaměstnání, považoval za nepřiměřeně přísné. Dle jejího názoru zaměstnání obžalovaných vyžaduje určitou morální a odbornou způsobilost, avšak obžalování svého výsostného postavení na úseku ochrany osob a majetku využili a zneužili, aby se ve jménu ochrany společnosti před pachateli krádeží vůči Marku S. dopustili jednání násilného charakteru. Je evidentní, že se nejednalo o momentální zkratkovité jednání, ale o předem promyšlenou a dokonale připravenou akci, které předcházelo vypátrání místa bydliště obžalovaného prostřednictvím Facebooku, jeho sledování z místa bydliště do příslušné prodejny, a to dokonce několika vozidly bezpečnostní agentury. Svým jednáním vyvolali pochybnosti o své způsobilosti k výkonu tohoto zaměstnání a narušili důvěru občanů k zaměstnancům bezpečnostních agentur. S ohledem na skutečnost, že o provedení a průběhu akce, která vyústila v nezákonné jednání vůči poškozenému, byli informováni předem i někteří zaměstnanci z vedení společnosti, lze mít pochybnosti i objektivitě pracovních hodnocení obžalovaných. Poté navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu ve výroku o trestu zrušil a za podmínek ust. § 259 odst. 3, 4 tr. řádu sám nově o trestu obžalovaných rozhodl, a uložil jim jednak tresty odnětí svobody s podmíněným odkladem a vedle nich i tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na přiměřenou dobu, nejméně však na dobu trvání zkušební doby uložených trestů odnětí svobody.

Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení rozhodnutí předcházející, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných důvodná nejsou, zatímco odvolání státní zástupkyně důvodným shledal.

O odvolání obžalovaného Jana D. jednal krajský soud v jeho nepřítomnosti, neboť se k veřejnému zasedání nedostavil, ačkoliv vyrozumění o jeho konání bylo na adresu, kterou určil pro doručování doručeno řádně a včas, o čemž byl náležitě uvědoměn, avšak toto si v úložní lhůtě nevyzvedl.

Pokud jde o postup v dosavadním řízení, neshledal v něm krajský soud nedostatky či pochybení, které by nemohl odstranit v rámci veřejného zasedání, neboť okresní soud provedl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu dokazování náležitým způsobem a v potřebném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy však nevyhodnotil zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a vzhledem k tomu nemohl učinit zákonu odpovídající rozhodnutí o trestu, kdy odvolací soud přisvědčil námitce státní zástupkyně, že všem obžalovaným měl být uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku na dobu odpovídající délce

zkušební doby, neboť ke spáchání trestné činnosti zneužili svého postavení.

K odvolacím námitkám obžalovaných je nutno uvést následující:

- z výpovědí obžalovaných Pavla M., Markéty M. a Martina S. bylo zjištěno, že na den 24.1.2015 byla zorganizována akce pracovníků ochranky s cílem přistihnout při krádeži Marka S., který opakovaně v hlídaných objektech odcizoval zboží a údajně opakovaně napadl i členy ochranky; obžalovaný Jan D. k věci nevypovídal v přípravném řízení, ani hlavním líčení;
- výpověďmi svědků Petra T., ředitele společnosti Bohemia Marte security, s.r.o., Petra L., bezpečnostního manažera téže společnosti, Petra K., regionálního manažera rovněž téže společnosti a Ladislava K., zaměstnance firmy Adestra security, s.r.o. bylo rovněž prokázáno, že se výše uvedení obžalovaní zúčastnili řízené akce v úmyslu odhalit krádeže páchané Markem S., jehož považovali s ohledem na množství krádeží, jichž se dopouštěl v prodejnách Moravskoslezského a Zlínského kraje a skutečnosti, že členům ochranek vyhrožoval a najížděl na ně autem za nebezpečného;
- obžalovaným i jejich nadřízeným bylo známo, že v rámci své práce nemohou používat pravomoci svěřené speciálními zákony Policii ČR a strážníků městských policí;
- z výpovědí obžalovaných Pavla M., Markéty M. a Martina S. a dále výpovědí svědků Martina S., Ladislava K. a Dagmar S. bylo prokázáno, že Martin S. inkriminovaného dne v prodejně Penny Market v xxx odcizil několik lahví alkoholických nápojů a několik kusů salámů v hodnotě nepřevyšující částku 5.000,-Kč;
- výpověďmi obžalovaných Pavla M. a Martina S. a svědků Marka S., Ladislava K. a Kamila H., jakož i kamerovým záznamem bylo prokázáno, že poškozený Marek S. byl zastaven při odchodu z prodejny na parkovišti obžalovanými Pavlem M. a Martinem S. a odveden zpět do prodejny, čemuž se bránil;
- z výpovědí svědků Martina S. a Ladislava K., bylo zjištěno, že poškozený byl opakovaně udeřen, svědkové Karel H. a Kamil H. ve svých výpovědích uvedli, že viděli směřovat ruce směrem k poškozenému, z čehož jednoznačně dovodili, že byl opakovaně udeřen, svědek Karel H. slyšel výkřiky „au“ a pak slova nějaké osoby „tady ho nebijte“, z lékařské zprávy vyplývá, že poškozený měl oděrku na vnitřní straně horního rtu a udával palpační bolestivost hlavy;
- výpovědí svědků Marka S. a Ladislava K. bylo prokázáno, že v zázemí prodejny, kde byl obžalovaným Janem D. sepsán protokol o zboží odcizeném poškozeným, k němuž byla připočítávána i hodnota zboží, které bylo přinášeno z prodejny, aby převýšila částku 5.000,-Kč jmenovaným obžalovaným, obžalovaným Martinem S. a starším pánem, který je veden jako svědek, byl poškozený znovu obžalovaným Pavlem M. několikrát udeřen a obžalovanou Markétou M. mu bylo vyhrožováno fyzickou likvidací a dalším napadením pokud se nepřizná ke krádeži, čemuž byli přítomni i další dva obžalovaní;
- svědkyně Kristina L. uvedla, že ze zázemí prodejny v době, kdy tam byl

poškozený i vedoucí prodejny Dagmar S., která dle svých slov žádné násilí ani vyhružky nezaregistrovala, slyšela slova „už ho nech“;

- příslušníci Policie ČR – svědkové Ludmila V. a Lukáš H., kteří se dostavili na místo činu na základě hlášení o krádeži, popsali ve svých svědeckých výpovědích jednak situaci na místě činu, jednak zaznamenali oznámení svědka Karla H. o neadekvátním zákroku na poškozeného.

V podrobnostech pak krajský soud, pro jeho úplnost a správnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí soudu I. stupně o vině obžalovaných je zákonné a správné, neboť bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že každý z obžalovaných svým dílem jednání násilím nutil poškozeného Marka S., aby se v prodejně Penny Marketu v xxx přiznal k protiprávnímu jednání ve větším rozsahu než prokazatelně spáchal, aby ho bylo možno obvinít ze spáchání trestného činu a nikoliv pouze přestupku, kdy motivem jejich jednání byla skutečnost, že ačkoliv byl členy ochranky opakovaně v prodejnách Moravskoslezského a Zlínského kraje přistižen při drobných krádežích, nikdy se mu nepodařilo prokázat spáchání trestného činu a za tento ho odsoudit, a to ani v souvislosti s vyhružkami násilím nebo násilím, jehož se měl na členech ochranky dopustit. Tento závěr, jak je patrné, nespočívá toliko na výpovědi poškozeného Marka S., jak namítá obhajoba, ale je prokázán dalšími, výše uvedenými důkazy na osobě poškozeného nezáviselými.

Je třeba zdůraznit, že bez dalšího není úlohou odvolacího soudu, aby důkazy provedené prvostupňovým soudem znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry v situaci, kdy okresní soud hodnotil důkazy ve shodě s jejich obsahem, nedopustil se žádné deformace důkazů ani jinak nevybočil z rámce volného hodnocení důkazů a zároveň své hodnotící úvahy jasně, srozumitelně a zejména logicky vysvětlil.

Krajský soud se proto i plně ztotožnil s právní kvalifikací, kterou soud I. stupně pro jednání obžalovaných popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku zvolil, když toto naplňuje, jak po objektivní, tak po subjektivní stránce, všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

S ohledem na to, že, jak nalézací soud, tak i soud odvolací dospěly k závěru, že po formální stránce jsou znaky skutkové podstaty zažalovaného trestného činu u obžalovaných naplněny, zabýval se krajský soud v rámci odvolacího řízení jednáním obžalovaných z hlediska jeho společenské škodlivosti tak, jak mu ukládá ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. V tomto případě dospěl jednoznačně k závěru k závěru, že trestní odpovědnost obžalovaných je dána a je natolik vysoká, že k vyřešení věci by

nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu než trestního zákoníku. Zcela také vyloučil, že by jednání obžalovaných nepřekročilo hranice ust. § 76 odst. 2 tr. řádu vymezující možnost omezení svobody osoby, která byla přistižena při spáchání trestného činu nebo bezprostředně poté.

Jak již je uvedeno výše, okresní soud pochybil, pokud obžalovaným neuložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku. Správně však postupoval, když v souladu s ust. §§ 37, 38, 39 tr. zákoníku, o obecných ustanoveních pro ukládání trestních sankcí, jejich přiměřenosti a stanovení druhu a výměry trestu, ust. § 41 a 42 tr. zákoníku o okolnostech polehčujících a přitěžujících obžalovaným, s ohledem na povahu a závažnost trestného činu, jehož se dopustili, na způsob, jakým jej spáchali, na následky, které jejich jednání mělo i s ohledem na jejich pohnutku i samotné osoby obžalovaných, uložil každému z nich trest výchovný, a to trest odnětí svobody v 1. čtvrtině trestní sazby uvedené u zločinu vydírání dle § 175 odst. 2 tr. zákoníku, a to diferencovaně podle míry jejich účasti, v trvání 2 roků u obžalovaných Jana D. a Pavla M. a v trvání 2 roků a 6 měsíců u obžalovaných Markéty M. a Pavla S., jehož výkon každému z nich podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu 3 let, kdy konkrétní výměra trestu odnětí svobody i délka zkušební doby odpovídá, jak zjištěnému stupni škodlivosti jednání obžalovaných, tak i možnosti jejich nápravy. Krajský soud nově rozhodl o uložení trestu zákazu činnosti u každého z obžalovaných spočívajícímu v zákazu výkonu zaměstnání a funkce v oblasti ochrany osob a majetku, neboť nelze připustit, aby násilím nutili pachatele drobnější majetkové protiprávní činnosti k doznání, že spáchal trestný čin ve snaze mu zabránit, aby se této protiprávní majetkové činnosti nadále dopouštěl. Délka trestu zákazu činnosti, který byl každému z obžalovaných podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen, se shoduje s délkou zkušební doby podmíněného odsouzení.

Vzhledem k okolnostem výše uvedeným pak krajský soud nemohl postupovat jinak než odvolání obžalovaných Jana D., Pavla M. a Markéty M. jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnout, zatímco k podnětu odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Opavě napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu ve výroku o trestu u všech obžalovaných zrušil a za podmínek ust. § 259 odst. 3 tr. řádu sám nově o uložení trestu všem obžalovaným rozhodl.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 21.10.2016

Za správnost vyhotovení:
Irena Juříčková

JUDr. Čestmír Duda , v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Danuše Teschlerová